

Cartea lui Daniel - Numărul Nouăzeci și Nouă

Zilele de pe urmă și Judecata lui Dumnezeu: Dezvăluirea perspectivelor profetice

Jeff Pippenger
2024-02-29

„Zilele de pe urmă” reprezintă anunțarea deschiderii judecății în mișcarea primului înger, iar în mișcarea celui de-al treilea înger este anunțată încheierea judecății. În „zilele de pe urmă”, poporul lui Dumnezeu a fost și este ridicat pentru a proclama judecata lui Dumnezeu, dar, pentru a fi un sol al judecății lui Dumnezeu, trebuie să înțelegi judecata. O caracteristică principală a adventismului laodicean, atât a clasei învățate, cât și a clasei neînvățate, este necunoașterea judecății lui Dumnezeu. Toți profeții se referă în mod mai specific la zilele de pe urmă decât la zilele în care au trăit.

Fiecare dintre profeții din vechime a vorbit mai puțin pentru timpul său decât pentru al nostru, încât profețiile lor sunt în vigoare pentru noi. „Acum toate aceste lucruri li s-au întâmplat lor spre pildă; și au fost scrise spre învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” 1 Corinteni 10:11. Mesaje alese, cartea 3, 338.

Toți profeții sunt de acord unii cu alții; prin urmare, toate profețiile lor înfățișează aceeași reprezentare, iar această reprezentare se referă la zilele de pe urmă, care sunt zilele judecății.

Și duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor. Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, precum în toate bisericile sfinților. 1 Corinteni 14:32, 33.

Ierusalimul din viziunea lui Ezechiel, care începe în capitolul opt, este biserica lui Dumnezeu, anume Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană din zilele de pe urmă. Capitolele opt și nouă din Ezechiel identifică două categorii de închinători la încheierea judecății casei lui Dumnezeu. O categorie este reprezentată de cei douăzeci și cinci de bărbați bătrâni care se închină soarelui, iar cei care suspină și gem din pricina urâciunilor săvârșite în biserică și în țară primesc sigiliul lui Dumnezeu. În capitolul unsprezece, viziunea lui Ezechiel continuă ilustrarea pedepsei celor douăzeci și cinci de bărbați care se închină soarelui.

Apoi duhul m-a ridicat și m-a adus la poarta de răsărit a casei Domnului, care privește spre răsărit; și iată, la intrarea porții, douăzeci și cinci de bărbați; între care i-am văzut pe Jaazania, fiul lui Azur, și pe Pelatia, fiul lui Benaia, căpetenii ale poporului. Atunci mi-a zis: Fiul omului, aceștia sunt bărbații care urzesc rele și dau sfat nelegiuit în această cetate; care zic: Nu este aproape; să zidim case: această cetate este cazanul, iar noi suntem carnea. De aceea, prorocște împotriva lor, prorocște, o, fiul omului. Și Duhul Domnului a căzut peste mine și mi-a zis: Vorbește: Așa zice Domnul: Așa ați zis, casă a lui Israel; căci cunosc gândurile care se ridică în mintea voastră, fiecare dintre ele. Ați înmulțit morții voștri în această cetate și i-ați umplut străzile cu cei uciși. De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Morții voștri, pe care i-ați pus în mijlocul ei, aceia sunt carnea, iar această cetate este cazanul; dar pe voi vă voi scoate din

mijlocul ei. V-ați temut de sabie; și voi aduce sabie asupra voastră, zice Domnul Dumnezeu. Și vă voi scoate din mijlocul ei și vă voi da în mâinile străinilor și voi face judecăți în mijlocul vostru. Ezechiel 11:1-9.

Ierusalimul este identificat drept „cazanul”, iar oamenii din Ierusalim sunt „carnea” care se fierbe în cazan, care este o oală. Judecata celor nelegiuți, care este împlinită de îngeri cu armele nimicitoare în mâinile lor, în vremea pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii (căci Sora White spune că pecetluirea din Ezechiel capitolul nouă este aceeași cu pecetluirea din Apocalipsa capitolul șapte), cuprinde adevărul că cei nelegiuți sunt înlăturați din Ierusalim. La legea duminicală ce vine curând, Ierusalimul spiritual va fi curățit și înălțat ca un stindard deasupra tuturor munților.

Și va fi în zilele de pe urmă că muntele casei Domnului va fi întemeiat ca vârful munților și se va înălța mai presus de dealuri; și toate neamurile se vor revărsa către el. Și multe popoare vor merge și vor zice: Veniți, și haidem să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Sale și să umblăm pe cărările Sale; căci din Sion va ieși legea, și din Ierusalim cuvântul Domnului. Isaia 2:2, 3.

Curățirea care se împlinește pentru Ierusalim la legea duminicală este înlăturarea adventiștilor laodiceeni, în urma căreia rămân doar adventiștii filadelfieni. Structura corporativă juridică se încheie atunci, căci guvernul Statelor Unite este entitatea de control în aranjamentul juridic încheiat în 1863, iar când guvernul Statelor Unite impune păzirea duminicii pe întreg teritoriul țării, structura corporativă a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea este fie dizolvată din punct de vedere juridic, fie, poate, denumirea ei este modificată în mod legal în ceva de tipul «Biserica Adventistă de Duminică».

Când cei răi din Ierusalim sunt scoși din cazan de către îngerii nimicitori, biserica adventistă laodiceană ia sfârșit, iar mișcarea filadelfiană devine Ierusalimul spiritual, care este înălțat ca un stindard. Mica se adresează bătrânilor, pe care Isaia îi numește bărbații batjocoritori, cei care numesc lumina întuneric și întunericul lumină, și, printr-o întrebare, arată că bătrânii ar fi trebuit să cunoască „judecata”. Ei ar fi trebuit să cunoască vremea cercetării lor.

Și am zis: Ascultați, vă rog, voi, căpeteniile lui Iacov, și voi, dregătorii casei lui Israel; nu vi se cuvine vouă să cunoașteți dreptatea? Voi, care urâți binele și iubiți răul; care le smulgeți pielea de pe ei și carnea de pe oasele lor; care, de asemenea, mâncați carnea poporului meu și le jupuiți pielea de pe ei; și le sfărâmați oasele și le tocați în bucăți, ca pentru oală, ca carne în căldare. Mica 3:1-3.

Dumnezeu a intenționat, și încă intenționează, ca poporul Său din vremea sfârșitului să „cunoască judecata”, iar judecata nu este un concept unic. Ea este o istorie progresivă, care cuprinde mai multe elemente și repere specifice. Este o perioadă profetică ce a început în 1798 și continuă până la sfârșitul mileniului. Este atât investigativă, cât și executivă. Ea se împlinește asupra fiecărui om care a trăit vreodată pe pământ și, de asemenea, asupra îngerilor care au fost izgoniți din cer. Perioadele judecății reprezintă o înțelegere esențială pentru credincioșii lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, căci răspunsul la întrebarea lui Mica este: „da, Israel trebuie să înțeleagă judecata”.

Ieremia identifică faptul că bătrânii Ierusalimului, în zilele de pe urmă, reprezintă culminarea unei „abateri necurmate”, așa cum este ea reprezentată de cele patru generații ale unei răzvrățiri din ce în ce mai accentuate, simbolizate de cele patru urâciuni tot mai mari din capitolul opt al lui Ezechiel. Ieremia arată că bătrânii sunt cuprinși de spiritism, căci „se închină” „soarelui, lunii și întregii oștiri a cerurilor”. El afirmă că ei au să „cadă și să nu se mai ridice”, fiindcă „au lepădat cuvântul Domnului”. Prin aceste trăsături, Ieremia identifică faptul că „poporul nu cunoaște judecata Domnului”.

În vremea aceea, zice Domnul, vor scoate din mormintele lor oasele regilor lui Iuda, oasele căpeteniilor lui, oasele preoților, oasele prorocilor și oasele locuitorilor Ierusalimului; și le vor întinde înaintea soarelui, a lunii și a întregii oștiri a cerurilor, pe care le-au iubit, cărora le-au slujit, după care au umblat, pe care le-au căutat și cărora s-au închinat: nu vor fi adunate, nici îngropate; vor fi ca bălegar pe fața pământului. Și moartea va fi aleasă mai degrabă decât viața de toată rămășița celor ce au mai rămas din această familie rea, care rămân în toate locurile în care i-am izgonit, zice Domnul oștirilor. Și să le mai spui: Așa zice Domnul: Oare cad și nu se ridică? Oare se abate cineva și nu se întoarce? Pentru ce, dar, poporul acesta al Ierusalimului a alunecat înapoi printr-o rătăcire necurmată? se țin strâns de înșelăciune, nu voiesc să se întoarcă. Am luat aminte și am ascultat, dar n-au vorbit cum se cuvine: nimeni nu s-a căit de răutatea lui, zicând: Ce am făcut? fiecare a alergat pe calea lui, ca un cal care năvălește în bătălie. Chiar și barza în cer își cunoaște vremurile rânduite; iar turtureaua, cocorul și rândunica păzesc vremea venirii lor; dar poporul Meu nu cunoaște judecata Domnului. Cum puteți zice: Suntem înțelepți și Legea Domnului este cu noi? Iată, cu adevărat, în zadar a făcut-o; pana cărturarilor este în zadar. Înțelepții sunt rușinați, sunt descumpăniți și prinși: iată, au lepădat cuvântul Domnului; și ce înțelepciune este în ei? Ieremia 8:1-9.

În capitolul cinci, Ieremia îi numește „nebuni” pe cei care nu cunosc judecata Domnului.

Cutreierați încoace și încolo pe străzile Ierusalimului, și vedeți acum, și cunoașteți, și căutați în piețele lui largi, dacă puteți găsi un om, dacă se află vreunul care să facă dreptate, care să caute adevărul; și o voi ierta. Și chiar dacă spun: „Viu este Domnul”, cu adevărat jură strâmb. Doamne, oare nu sunt ochii Tăi asupra adevărului? I-ai lovit, dar nu s-au mâhnit; i-ai mistuit, dar au refuzat să primească mustrare: și-au făcut fețele mai tari decât stânca; au refuzat să se întoarcă. De aceea am zis: Negreșit, aceștia sunt săraci; sunt nesocotiți; căci nu cunosc calea Domnului, nici judecata Dumnezeului lor. Ieremia 5:1-4.

În zilele din urmă ale Adventismului laodicean, cei care sunt reprezentați ca fecioarele neînțelepte din pilda celor zece fecioare — pe care Sora White o identifică drept reprezentând „experiența poporului adventist” — „nu cunosc calea Domnului, nici judecata Dumnezeului lor.” În capitolul următor, Ieremia identifică „calea” Domnului drept „căile cele vechi”, dar Adventiștii laodiceeni neînțelepți refuză să umble pe ele sau să ia aminte la sunetul trâmbiței. „Trâmbița” este un simbol al judecății, pe care, desigur, Adventiștii laodiceeni neînțelepți nu o cunosc.

Așa zice Domnul: Stați pe drumuri și uitați-vă și întrebați de cărările cele vechi: unde este calea cea bună; și umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Dar ei au zis: Nu vom umbla pe ea. Am pus de asemenea peste voi străjeri, zicând: Ascultați sunetul trâmbiței.

Dar ei au zis: Nu vom asculta. De aceea, auziți, neamuri, și cunoașteți, adunare, ce se află în mijlocul lor. Ascultă, pământule: iată, voi aduce rău asupra poporului acestuia, anume rodul gândurilor lor, pentru că n-au ascultat de cuvintele Mele, nici de Legea Mea, ci au lepădat-o. Ieremia 6:16-19.

„Răul” care este adus asupra „adunării” care a refuzat să „asculte glasul trâmbiței” și să „umble” pe „cărările cele vechi”, unde s-ar fi găsit „odihna” ploii târzii, are loc atunci când „adunarea” „respinge Legea Sa” odată cu iminenta lege duminicală.

Tripla aplicare a lui Ilie identifică lucrarea unui sol și a unei mișcări în timpul judecății executive, care începe odată cu legea duminicală iminentă. Strâns legată de tripla aplicare a lui Ilie este tripla aplicare a solului care pregătește calea pentru Solul Legământului. Tripla aplicare a solului care pregătește calea identifică o lucrare a unui sol și a unei mișcări în timpul judecății de cercetare. Solul care pregătește calea și Ilie sunt aplicări triple strâns înrudite, întocmai cum sunt înrudite tripla aplicare a Romei și tripla aplicare a căderii Babilonului, dar ele prezintă deosebiri importante asociate cu judecata lui Dumnezeu.

Cele trei aplicări ale lui Ilie și aplicarea triplă a solului care pregătește calea pentru Solul Legământului sunt asociate cu două lucrări distincte de judecată, care sunt săvârșite de Dumnezeu, prin solul Său ales și prin mișcarea care se alătură mesajului solului. Aceste două lucrări sunt asociate cu două perioade distincte de judecată, deși există suprapunere între simboluri.

Lucrarea celui de-al treilea și ultimul Ilie este în legătură cu judecata executivă asupra triplei uniri a Babilonului modern, iar lucrarea solului care pregătește calea este în legătură cu judecata de cercetare și curățirea poporului lui Dumnezeu. Capitolul al treilea din Maleahi este introdus de ultimul verset al capitolului al doilea.

L-ați obosit pe Domnul cu cuvintele voastre. Și totuși ziceți: „În ce L-am obosit?” Când ziceți: „Oricine face răul este bun în ochii Domnului, și El Își găsește plăcerea în ei”; sau: „Unde este Dumnezeul judecății?” Iată, voi trimite pe solul Meu și el va pregăti calea înaintea Mea; și Domnul, pe Care Îl căutați, va veni deodată în Templul Său, și Îngerul legământului, în Care vă desfățați; iată, vine, zice Domnul oștirilor. Dar cine va putea îndura ziua venirii Lui? Și cine va sta în picioare când Se va arăta? Căci El este ca focul topitorului și ca leșia nălbitorilor. El va ședea ca un topitor și curățitor de argint; și-i va curăți pe fiii lui Levi și-i va lămuri ca pe aur și ca pe argint, ca să aducă Domnului o jertfă în dreptate. Atunci jertfa lui Iuda și a Ierusalimului va fi plăcută Domnului, ca în zilele de odinioară și ca în anii din vechime. Maleahi 2:17-3:4.

În zilele din urmă, potrivit mărturiei lui Maleahi, Dumnezeu este obosit de adventismul laodicean care se agață de răzvrătirea din 1888. Răzvrătirea din 1888 a fost prefigurată de răzvrătirea lui Core, Datan și Abiram, iar argumentul doctrinar al răzvrătirii lui Core era dacă cei care fac răul sunt încă socotiți drepti înaintea Domnului.

Acum Core, fiul lui Ițhar, fiul lui Chehat, fiul lui Levi, și Datan și Abiram, fiii lui Eliab, și On, fiul lui Pelet, fii ai lui Ruben, au luat cu ei oameni: Și s-au ridicat înaintea lui Moise, împreună cu unii dintre fiii lui Israel, două sute cincizeci de căpetenii ale adunării, vestiți în adunare, bărbați de renume: Și s-au adunat împotriva lui Moise și împotriva lui Aaron și le-au zis: Vă

luați prea mult asupra voastră, văzând că toată adunarea este sfântă, fiecare dintre ei, și Domnul este în mijlocul lor; atunci pentru ce vă ridicați voi mai presus de adunarea Domnului? Numeri 16:1-3.

În zilele din urmă, Dumnezeu S-a săturat de adventismul laodicean care se agață de răzvrătirea din 1957, care nu este decât manifestarea răzvrătirii din 1888, transpusă într-o declarație oficială. Cartea Questions on Doctrine a consfințit răzvrătirea din 1888, care a fost o repetare a răzvrătirii lui Core, Datan și Abiram, potrivit mărturiei îngerului care i-a poruncit sorei White să rămână la conferința din 1888, pentru a consemna repetarea în istorie a răzvrătirii lui Core. Două sute cincizeci de bărbați vestiți s-au adunat împreună cu Core, Datan și Abiram, împotriva lui Moise, reprezentantul lui Dumnezeu în acea răzvrătire.

Cei douăzeci și cinci de bărbați care se închină soarelui în capitolul al optulea din cartea lui Ezechiel reprezintă o zeciuală, sau a zecea parte din cei două sute cincizeci de bărbați care au adus tămâie în răscoala lui Core, Datan și Abiram, răscoală care a prefigurat pe conducătorii răzvrătirii din 1888, a căror răzvrătire doctrinară a fost formalizată în 1957, odată cu publicarea cărții Questions on Doctrine.

Rebeliunea lui Core, Datan și Abiram a respins „judecata” pe care Dumnezeu o pronunțase, prin care i-a condamnat să rățăcească în pustie timp de patruzeci de ani. Adventismul laodicean a început să rățăcească în pustiul Laodiceei în 1863, după respingerea soliei laodiceene prezentate în 1856, fapt care a adus judecata, anume sentința de a rățăci în pustie încă mulți ani, din pricina lipsei de credință. În rebeliunea din 1888, ei încă nu au fost dispuși să accepte solia laodiceană adusă de prezbiterii Jones și Waggoner.

Cei care s-au răzvrătit în 1888 nu numai că au respins autoritatea spirituală a prezbiterilor Jones și Waggoner, ci au respins și autoritatea profetesei Ellen White, precum și autoritatea Duhului Sfânt, căci au acționat potrivit ideii că întreaga adunare era în egală măsură sfântă.

În 1863, s-au întors să mănânce cu prorocul mincinos din Betel și, făcând astfel, au acceptat în cele din urmă definiția mântuirii pe care o reprezenta răscoala lui Core, iar apoi au consfințit oficial doctrina falsă în cartea Questions on Doctrine. Acea doctrină este o definiție falsă a „îndreptăririi prin credință”.

Rebeliunea din 1863 a fost începutul respingerii nestematelor lui Miller, care erau reprezentate pe cele două tabele ale lui Habacuc. În capitolul al doilea din Habacuc, „dezbaterea” din versetul întâi duce în cele din urmă la două clase de închinători, care se manifestă ca urmare a dezacordului lor cu privire la solia care a zăbovit.

Iată, sufletul său, îngâmfat, nu este drept în el; dar cel drept va trăi prin credința lui. Habacuc 2:4.

„Credința” „celui drept” în „dezbaterea” din capitolul doi al lui Habacuc se întemeiază pe „vedenia” care fusese scrisă limpede pe tăblițe. În rebeliunea din 1863, primul pas pentru înlăturarea a ceea ce fusese scris pe tăblițe a fost înfăptuit de cei care nu mai posedau credința „celui drept”. Rebeliunea din 1863 a reprezentat primul sâmbure al răzvrătirii care, în cele din urmă, avea să consacre, în

1957, o definiție falsă a doctrinei îndreptării prin credință.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis poporului Său un mesaj deosebit de prețios prin presbiterii Waggoner și Jones. Acest mesaj trebuia să aducă mai proeminent înaintea lumii pe Mântuitorul înălțat, jertfa pentru păcatele întregii lumi. El prezenta îndreptățirea prin credință în Garantul; îi invita pe oameni să primească neprihănirea lui Hristos, care se manifestă în ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu. Mulți Îl pierduseră din vedere pe Isus. Aveau nevoie ca privirile lor să fie îndreptate spre persoana Sa divină, meritele Sale și dragostea Sa neschimbătoare pentru familia omenească. Toată puterea I-a fost dată în mâinile Sale, pentru ca El să poată împărți daruri bogate oamenilor, împărțind neprețuitul dar al propriei Sale neprihăniri agentului omenesc neajutorat. Acesta este mesajul pe care Dumnezeu a poruncit să fie dat lumii. Aceasta este solia celui de-al treilea înger, care trebuie proclamată cu glas tare și însoțită de revărsarea Duhului Său într-o mare măsură.” Mărturii pentru slujitori, 91.

„Adevărul pentru acest timp, solia celui de-al treilea înger, trebuie să fie proclamat cu glas tare, adică cu o putere crescândă, pe măsură ce ne apropiem de marea încercare finală.” Materialele din 1888, 1710.

"Timpul de încercare este chiar asupra noastră, căci strigătul puternic al îngerului al treilea a început deja în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul care iartă păcatele. Aceasta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple întregul pământ." Mesaje alese, cartea 1, 362.

"Ploaia târzie va cădea asupra poporului lui Dumnezeu. Un înger puternic va coborî din cer, iar întregul pământ va fi luminat de slava lui." Review and Herald, 21 aprilie 1891.